

Arrest

nr. 64 254 van 30 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 25 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 januari 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient samen met haar ouders en broer op 18 november 2010 een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

Op 27 januari 2011 wordt de door haar ouders op 31 december 2010 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf omwille van medische redenen, ongegrond verklaard. Diezelfde dag wordt door de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf genomen met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het

koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de genaamde G; K;
geboren te (...), op (in) (...)
van nationaliteit: Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde op 17.11.2010 in België aangekomen te zijn. Eén dag later, op 18.11.2010 vroeg betrokkene in België het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde geboren te zijn op 23.03.1992 te Grozny en het staatsburgerschap van de Russische Federatie te bezitten.

Uit het Eurodacverslag van 18.11.2010 blijkt dat betrokkene in Polen asiel heeft aangevraagd en de Poolse overheid heeft op datum van 21.12.2010 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 10.12.2010 dat dit haar eerste asielaanvraag in België was. Betrokkene verklaarde verder dat zij eerder asiel aanvroeg in Polen. Betrokkene verklaarde dat zij op 08.08.2010 met de trein uit Nazran vertrok richting Moskou. Daar zou ze op 10.08.2010 zijn aangekomen en vervolgens met de trein naar Brest (Wit-Rusland) gereisd zijn waar ze op 11.08.2010 zou zijn aangekomen. Na twee dagen zou ze verder gereisd zijn naar Terespol in Polen waar ze op 13.08.2010 zou zijn aangekomen en asiel aanvroeg. Tot 15.11.2010 zou ze in Polen verbleven hebben. Eerst anderhalve maand in een centrum, nadien in een gehuurd appartement. Op 13.11.2010 zou ze vanuit Polen richting Brussel (België) vertrokken zijn met een wagen die ze in Polen gekocht hadden. Op 15.11.2010 zou ze zijn aangekomen in België en na een verblijf van enkele dagen bij verre familie zou ze op 18.11.2010 het statuut van vluchteling aangevraagd hebben bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde dat er nog geen beslissing was in haar asielaanvraag in Polen en dat ze daarom vertrokken. Betrokkene stelt eveneens dat haar moeder ziek is en in Polen geen enkele medische hulp gekregen zou hebben en dat betrokkene zelf in Polen niet kon verder studeren aan de universiteit.

Rekening houdende met het resultaat in het Eurodacverslag van 18.11.2010 werd op 16.12.2010 een terugnameverzoek aan de Poolse autoriteiten gestuurd op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder Dublin-II-Verordening). De Poolse autoriteiten willigden dit verzoek tot terugname op 21.12.2010 in op basis van art. 16.1.c van de Dublin-II-Verordening voor betrokkene.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Tijdens haar gehoor op de DVZ van 10.12.2010 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) zij precies in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat ze specifiek in België asiel aanvraagde voor de medische behandeling van haar moeder die aan "hydroscephalie" zou lijden. (DVZ, vraag 19). Uit deze verklaringen blijkt dat de specifieke reden voor het aanvragen van asiel in België haar oorsprong vindt in het verkrijgen van medische zorgen voor betrokkene's moeder G. T. (o.v. 6.724.338). Het opstarten van een asielprocedure in België omwille van de specifieke reden om medische verzorging te krijgen, is echter een manifest misbruik van de asielprocedure. De asielprocedure heeft immers tot doel om met de toepassing van de Vluchtelingenconventie van Genève bescherming te bieden aan mensen die hun land omwille van een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie van Genève, zijn ontvlucht en dit omwille van één van de motieven van de Vluchtelingenconventie of om mensen bescherming te bieden die in hun land van herkomst een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Een asielprocedure opstarten om medische verzorging te krijgen voor een familielid, valt als dusdanig buiten het toepassingsgebied van de asielprocedure en is oneigenlijk gebruik maken van deze procedure.

Bij de vragen naar familieleden in België of Europa (DVZ, vraag 16 & 17) verklaarde betrokkene geen familie in België of Europa te hebben. Met betrekking tot de familieleden die betrokkene vergezelden naar België, in casu haar verklaarde ouders B. M. (o.v. 6.724.330) en haar moeder G. T. (o.v. 6.724.330), haar minderjarige broer A. G. (27.02.1994) en haar meerderjarige broer G. A. (o.v. 6.724.357) dient te worden opgemerkt dat er voor elk van hen eveneens een terugnameakkoord is met Polen op basis van art 16.1.c van de Dublin-II-Verordening. Een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art.15 van de Dublin-II-Verordening is dan ook niet aan de orde.

Gevraagd naar de toestand van haar gezondheid stelde betrokkene tijdens haar gehoor op de DVZ van 10.12.2010 dat deze "ok" is (DVZ, vraag 20). Op 31.12.2010 diende betrokkene's moeder G. T. (o.v. 6.724.338) voor zichzelf, haar echtgenoot B. M. (o.v.6.724.330) en haar drie kinderen, A. (o.v. 6.724.357), A. en betrokkene een aanvraag tot machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 27.01.2011 ontvankelijk doch ongegrond verklaard. In de beslissing wordt gesteld dat niet blijkt dat betrokkenen lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of dat niet blijkt dat betrokkenen lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkenen gewoonlijk verblijven. Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkenen gewoonlijk verblijven een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Een terugkeer naar Polen kan indien betrokkene dit wenst door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen daarbij tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen - indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties - in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

B. Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.c van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18.02.2003

Bijgevolg moet bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de zeven (07) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse instanties...."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), en de artikelen 3, §2, 7, 15, en 16 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003.

2.2. Met betrekking tot de aangevoerde schendingen van de artikelen 7, 15, en 16 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003, stelt de Raad vast dat deze niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd, nu op geen enkele wijze wordt aangegeven op welke wijze de bestreden beslissingen deze bepalingen met de voeten zouden treden.

2.3. Artikel 3, 2. van Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, bepaalt het volgende:

“2. In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielerzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis”

Artikel 51/5, §2 van de Vreemdelingenwet herneemt gedeeltelijk de inhoud van deze bepaling:

“§ 2. Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen.”

Uit deze bepalingen blijkt dat het niet om een verplichting, maar wel om een mogelijkheid gaat voor de betrokken lidstaat. De bevoegde diensten hebben dus een discretionaire bevoegdheid. Teneinde een mogelijke schending van deze bepalingen aannemelijk te maken, komt het aan de verzoekende partijen toe aannemelijk te maken dat de verwerende partij de haar toegekende discretionaire bevoegdheid om het dossier al dan niet naar zich toe te trekken op een kennelijk onredelijke wijze heeft gebruikt.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert, zoals de verzoekende partij terecht doet gelden, dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

2.4. De verzoekende partij betwist niet dat de behandeling van haar asielaanvraag, overeenkomstig de bepalingen van de Verordening 343/2003/EG, toekomt aan de Poolse autoriteiten. Zij voert evenwel aan dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is omdat –in tegenstelling tot de beslissingen die betrekkingen hebben op haar ouders- niet wordt geantwoord op het door haar en haar ouders aangevoerde argument dat hun leven in gevaar is in Polen -dat de kern van de reden uitmaakt waarom zij in België zijn-, zoals dat ook blijkt uit de verklaringen tijdens het interview. De motivering van de bestreden beslissing, zo stelt zij, laat niet toe te begrijpen waarom het door haar ingeroepen gevaar voor haar leven in Polen niet wordt aanvaard als een basis om de asielaanvraag in België te behandelen op grond van artikel 3.2 van de Verordening 343/2003/EG. De motivering van de bestreden beslissing is dus niet afdoende. Verwijzen naar het feit dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie doet daar niets aan af en is een algemeenheid die geen weerlegging is van het argument van de verzoekende partij.

Bovendien, zo stelt de verzoekende partij nog, is dit de eerste asielaanvraag van de verzoekende partij in België en is zij nooit in Italië geweest. *“Voor haar geldt de toepassing van het Schengenverdrag in zijn totaliteit niet.”*

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat tijdens het interview op de vraag of over de asielaanvraag een besluit werd genomen, verzoekster antwoordde: *“Er was geen beslissing,. Noch negatief, noch positief dus zijn we vertrokken. Mijn moeder is ziek en kreeg in Polen geen enkele medische hulp. In*

Polen kon ik ook op geen enkele manier verder sturderen aan de universiteit.” Op de vraag of er een specifieke reden is waarom verzoekster een asielaanvraag in België wou indienen, antwoordde verzoekster: “Voor de medische behandeling van mijn moeder. Zij heeft hydroscephalie in de hersenen”.

Uit het administratief dossier blijkt niet, en verzoekster toont evenmin aan, dat zij effectief heeft ingeroepen dat haar leven in gevaar was in Polen en om welke reden. Haar bewering in haar verzoekschrift mist derhalve feitelijke grondslag. Het kan de verwerende partij derhalve niet ten kwade worden geduid dat zij, bij gebrek aan concrete elementen, hieromtrent niet heeft gemotiveerd. Voor zover verzoekster duidt op de verklaringen van haar ouders, dient erop gewezen dat in hoofde van deze ouders afzonderlijke beslissingen tot weigering van verblijf werden genomen, die niet het voorwerp uitmaken van het onderhavige beroep. Overigens werd het beroep tegen deze beslissingen verworpen bij arrest nr. 64 253 van 30 juni 2011.

De argumenten die verzoekster wél tijdens haar interview had aangehaald, werden in de bestreden beslissing beantwoord als volgt :

“Tijdens haar gehoor op de DVZ van 10.12.2010 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) zij precies in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat ze specifiek in België asiel aanvroegen voor de medische behandeling van haar moeder die aan “hydroscephalie” zou lijden. (DVZ, vraag 19). Uit deze verklaringen blijkt dat de specifieke reden voor het aanvragen van asiel in België haar oorsprong vindt in het verkrijgen van medische zorgen voor betrokkenes moeder G. T. (o.v. 6.724.338). Het opstarten van een asielprocedure in België omwille van de specifieke reden om medische verzorging te krijgen, is echter een manifest misbruik van de asielprocedure. De asielprocedure heeft immers tot doel om met de toepassing van de Vluchtelingenconventie van Genève bescherming te bieden aan mensen die hun land omwille van een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie van Genève, zijn ontvlucht en dit omwille van één van de motieven van de Vluchtelingenconventie of om mensen bescherming te bieden die in hun land van herkomst een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Een asielprocedure opstarten om medische verzorging te krijgen voor een familielid, valt als dusdanig buiten het toepassingsgebied van de asielprocedure en is oneigenlijk gebruik maken van deze procedure.”

en

“Op 31.12.2010 diende betrokkenes moeder G. T. (o.v. 6.724.338) voor zichzelf, haar echtgenoot B. M. (o.v.6.724.330) en haar drie kinderen, A. (o.v. 6.724.357), A. en betrokkene een aanvraag tot machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 27.01.2011 ontvankelijk doch ongegrond verklaard. In de beslissing wordt gesteld dat niet blijkt dat betrokkenen lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of dat niet blijkt dat betrokkenen lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkenen gewoonlijk verblijven. Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkenen gewoonlijk verblijven een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

2.6. De verklaringen van de verzoekende partij werden derhalve op een omstandige wijze beantwoord. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij nog andere argumenten aanhaalde die de verwerende partij niet zou beoordeeld hebben in de bestreden beslissing. Zij heeft derhalve niet aangetoond dat de opgegeven motieven niet afdoende zouden zijn. Evenmin maakt zij aannemelijk dat de verwerende partij bij het nemen van de thans bestreden weigeringsbeslissing kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld. Immers vecht zij op geen enkele concrete wijze de materiële motivering van deze beslissing aan en brengt zij niet het minste element aan dat de Raad ertoe zou nopen tot de conclusie te komen dat de weergegeven motieven, om te komen tot de conclusie dat er geen concrete basis zou zijn om de asielaanvraag van de verzoekende partij in België te behandelen niet deugdelijk, niet pertinent of niet afdoende zouden zijn. Overigens valt niet in te zien hoe de passage uit het middel *“Bovendien is mijn verzoekster nooit in Italië geweest en is dit haar eerste asielaanvraag in België. Voor haar geldt de toepassing van het Schengen-verdrag in zijn totaliteit niet”* daaraan enige afbreuk zou kunnen doen.

2.7. Het enig middel is, voor zover het ontvankelijk is, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS